

времену сходнимъ подмлађиваню узвисили се, и на она основоположения и степене просвештенија попели се, кои истина, до највеће мудрости и прекомѣрне изображености недопиру, али која су довољна за животъ одржати и опредѣлити га. Већъ починю нека племена са свовсталнимъ књижествомъ за чврсте и неумориме радиоце свогъ новогъ и великогъ душевногъ царства сазревати.

Говори се „Славјански в характеръ врло благъ, тихъ и мекъ, онъ нема потребне силе за таково што велико као што в Узаймность, или као што в преузимањъ и испуненњъ великогъ оногъ опредѣлення.“ На то одговарамо ми, да ние нужно Славјаниномъ бити, само треба да мислимо, пакъ онда да се осведочимо, о сили и енергји едногъ народа, кои в храбростѣу и отважностѣу својомъ владу надъ десетомъ части света додати могао, и себе у највећимъ непогодама толики столећа подъ најжесточимъ нападенияма толики непријатеља до садъ задржао и укрепио. На сваки начинъ нису се отимали Славјани за господарствомъ света, нити су се занимали са крвопролитиемъ и подјармљиванјемъ другии народа, врѣ су слободу и у непријатељу любили и почитовали, едномъ речи, они су любили више миръ него ратъ. И ми кажемо съ Хердеромъ: „Будући да се не може другчие мислити, него да у Европи законодавство и по-